

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού - Αριθμός Δεκαέξι

Η Αποκάλυψη των Επτά Βροντών: Μια Προφητική Ανάλυση της Αποκάλυψης και της Κρυμμένης Ιστορίας

Jeff Pippenger
2023-11-15

Έχουμε εκθέσει τη διαδοχή των προφητικών γεγονότων που προσδιορίζονται από την κρυμμένη ιστορία των επτά βροντών, η οποία παριστάνεται στα κεφάλαια ένδεκα έως δεκατρία της Αποκάλυψης. Δεν έχουμε ακόμη φθάσει στο σημείο, μέσα στην εξέλιξη αυτών των γεγονότων, όπου θα υπερθέσουμε την ιστορία του κέρατος του Προτεσταντισμού και του κέρατος του Ρεπουμπλικανισμού. Ούτε έχουμε ακόμη προετοιμάσει ένα υπόβαθρο κατανόησης, ώστε να προσδιορίσουμε με ακρίβεια τον ρόλο του Ισλάμ στο μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Υπάρχει, όμως, μια πολύ σημαντική αλήθεια συνδεδεμένη με αυτά τα γεγονότα, η οποία προσδιορίζει τι πρέπει να κάνει ένας άνθρωπος όταν κατανοεί τις αλήθειες που αποσφραγίζονται. Η ευλογία της Αποκάλυψης περιλαμβάνει την ευθύνη να «τηρεί» εκείνα που είναι γεγραμμένα.

Η γραμμή της ιστορίας που αποσφραγίζεται μεταδίδει τη δημιουργική δύναμη του Θεού σε όσους θέλουν ακούσει, αναγνώσει και τηρήσει όσα είναι γραμμένα therein. Είναι, λοιπόν, καιρός να απομακρυνθούμε από την εξέταση της τελευταίας προφητικής αφήγησης του Ησαΐα, και των κεφαλαίων ένδεκα έως δεκατρία της Αποκαλύψεως, προκειμένου να καταδείξουμε τη σημασία των «τριών και ημίσεος ημερών» κατά τις οποίες ο Ηλίας και ο Μωυσής ήσαν νεκροί στην οδό της υπερλεωφόρου της πληροφορίας, η οποία διέρχεται μέσα από την κοιλάδα των νεκρών ξηρών οστών. Εκείνο που θα προσδιορίσουμε τώρα είναι ο συμβολισμός της «ερήμου».

Στο τελευταίο άρθρο προσδιορίσαμε τέσσερις προφητικούς μάρτυρες της ακολουθίας των γεγονότων που θεμελιώνονται από την κεκρυμμένη ιστορία των επτά βροντών. Τη γραμμή της εικόνας του Χριστού, τη γραμμή των δύο μαρτύρων, τη γραμμή της εικόνας του θηρίου και τη γραμμή του παραποιημένου βασιλιά του βορρά.

Το δεύτερο ήμισυ της γραμμής του παραχαράκτου βασιλέως του βορρά αρχίζει με την ενδυνάμωση του παπισμού το 538. Κατόπιν ο παπισμός, ο πνευματικός παραχαράκτης βασιλεύς του βορρά, καταπάτησε την πνευματική Ιερουσαλήμ και το πνευματικό Ισραήλ επί χίλια διακόσια εξήντα έτη.

Και θέλουσι πέσει διά στόματος μαχαίρας, και θέλουσιν αιχμαλωτισθή εις πάντα τα έθνη· και η Ιερουσαλήμ θέλει καταπατείσθαι υπό των εθνών, έως ου πληρωθώσιν οι καιροί των εθνών. Λουκάς 21:24.

Στον Ιωάννη δόθηκε εντολή να μετρήσει τόσο το αγιαστήριο όσο και το στράτευμα, αλλά του ειπώθηκε επίσης να αφήσει έξω την αυλή, διότι είχε δοθεί στους Εθνικούς για χίλια διακόσια εξήντα χρόνια.

Και μου δόθηκε κάλαμος όμοιος με ράβδο· και ο άγγελος στάθηκε λέγοντας: Σήκω και μέτρησε τον ναό του Θεού, και το θυσιαστήριο, και εκείνους που προσκυνούν μέσα σ' αυτόν. Αλλά την αυλή που είναι έξω από τον ναό άφησέ την έξω και μη τη μετρήσεις, επειδή δόθηκε στα έθνη· και την αγία πόλη θα την καταπατήσουν σαράντα δύο μήνες. Αποκάλυψη 11:1, 2.

Ο Ιωάννης και ο Λουκάς μαρτυρούν ότι τα έθνη «πατοῦν ὑπὸ τοὺς πόδας» τὴν «Ἱερουσαλήμ» ἐπὶ «σαράντα δύο μήνες». Ὁ Ἰωάννης προσδιορίζει τὴ διάρκεια, καὶ ὁ Λουκάς σημειώνει τὸ τέλος τῆς ἱστορίας. Οὗτοι οἱ δύο μάρτυρες πραγματεύονται τὸ ζήτημα τοῦ Δανιήλ, κεφάλαιον ὀγδόον, καὶ ἐδάφιον δέκατον τρίτον.

Τότε άκουσα έναν άγιο να λαλεί, και ένας άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον ορισμένον άγιον που ελάλει: Έως πότε θα διαρκεί το όραμα περί της παντοτεινής θυσίας και της παραβάσεως της ερημώσεως, ώστε και το αγιαστήριο και το στράτευμα να παραδίδονται εις καταπάτησιν; Δανιήλ 8:13.

Το ερώτημα σχετικά με τη διάρκεια κατά την οποία το αγιαστήριο και η στρατιά επρόκειτο να καταπατώνται, προσδιορίζει δύο ερημωτικές δυνάμεις που θα επιτελούσαν το έργο της καταπάτησης της Ιερουσαλήμ, η οποία στον Δανιήλ παριστάνεται ως το «αγιαστήριο» και επίσης ως η «στρατιά». Η ορθή θεμελιώδης κατανόηση αυτού του εδαφίου, όπως εκφράστηκε από τον J. N. Andrews, είναι ότι το εδάφιο προσδιορίζει δύο ερημωτικές δυνάμεις, οι οποίες καταπάτησαν τόσο το αγιαστήριο όσο και τη στρατιά. Η πρώτη ερημωτική δύναμη που προσδιορίζεται στο εδάφιο είναι ο παγανισμός, και η δεύτερη είναι ο παπισμός. Η λέξη «στρατιά» είναι η έκφραση του Δανιήλ για εκείνο που ο Ιωάννης προσδιορίζει ως τους «προσκυνητές» στον ναό, δηλαδή στην Ιερουσαλήμ.

«Υπάρχουν δύο “ερημώσεις” στο Δανιήλ 8.—Το γεγονός αυτό καθίσταται τόσο σαφές από τον Josiah Litch, ώστε παραθέτουμε τα λόγια του:»

«“Η καθημερινή θυσία” είναι η παρούσα απόδοση του αγγλικού κειμένου. Αλλά καμία τέτοια έννοια θυσίας δεν απαντά στο πρωτότυπο. Αυτό αναγνωρίζεται από όλους. Είναι γλωσσικό πρόσθεμα ή ερμηνευτική κατασκευή που επιβλήθηκε από τους μεταφραστές. Η ορθή ανάγνωση είναι: “το καθημερινό και η παράβαση της ερημώσεως”, με το καθημερινό και την παράβαση να συνδέονται μεταξύ τους διά του “και”· η καθημερινή ερήμωση και η παράβαση της ερημώσεως. Πρόκειται για δύο δυνάμεις ερημώσεως, οι οποίες επρόκειτο να ερημώσουν το αγιαστήριο και το στράτευμα.” —Prophetic Expositions, Τόμος 1, σελίδα 127.

Είναι προφανές ότι το αγιαστήριο και το στράτευμα επρόκειτο να καταπατηθούν από τον παντοτινό και την παράβαση της ερημώσεως. Η προσεκτική ανάγνωση του εδαφίου 13 διευθετεί το σημείο αυτό. Και το γεγονός αυτό θεμελιώνει ένα ακόμη, δηλαδή: ότι αυτές οι δύο ερημώσεις είναι οι δύο μεγάλες μορφές υπό τις οποίες ο Σατανάς επιχείρησε να ανατρέψει τη λατρεία και την υπόθεση του Ιεχωβά. Οι παρατηρήσεις του κ. Miller σχετικά με τη σημασία αυτών των δύο όρων, καθώς και η πορεία που ακολούθησε ο ίδιος για να εξακριβώσει αυτή τη σημασία, παρατίθενται υπό την ακόλουθη επικεφαλίδα:

«ΟΙ ΔΥΟ ΕΡΗΜΩΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ»

«Συνέχισα την ανάγνωση και δεν μπόρεσα να βρω καμία άλλη περίπτωση όπου αυτό [το παντοτινό] απαντούσε, παρά μόνο στον Δανιήλ. Κατόπιν [με τη βοήθεια μιας συμφωνίας] εξέτασα εκείνες τις λέξεις που συνδέονταν με αυτό, “αφαιρώ·” θα αφαιρέσει, “το παντοτινό·” “από του καιρού καθ’ ον το παντοτινό θα αφαιρεθεί”, κτλ. Συνέχισα την ανάγνωση και νόμιζα ότι δεν θα έβρισκα κανένα φως στο κείμενο· τελικά, έφθασα στο Β΄ Θεσσαλονικείς 2:7, 8. “Διότι το μυστήριο της ανομίας ήδη ενεργείται· μόνον εκείνος που τώρα εμποδίζει, θα εμποδίζει, εωσότου βγει από τη μέση, και τότε θα αποκαλυφθεί ο άνομος”, κτλ. Και όταν έφθασα σε εκείνο το κείμενο, ω! πόσο καθαρή και ένδοξη φάνηκε η αλήθεια! Να το! Αυτό είναι “το παντοτινό!” Τώρα λοιπόν, τι εννοεί ο Παύλος με το “εκείνος που τώρα εμποδίζει”, ή κωλύει; Με τον “άνθρωπο της αμαρτίας” και τον “άνομο” εννοείται ο παπισμός. Τι είναι λοιπόν εκείνο που εμποδίζει να αποκαλυφθεί ο παπισμός; Μα, είναι ο παγανισμός· λοιπόν, “το παντοτινό” πρέπει να σημαίνει τον παγανισμό».—Second Advent Manual, σελίδα 66». J. N. Andrews, *The Sanctuary and the 2300 Days*, 33, 34.

Σε εκπλήρωση των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι, ο παγανισμός καταπάτησε το αγιαστήριο και το στράτευμα επί χίλια διακόσια εξήντα έτη, και κατόπιν ο παπισμός επιτέλεσε το ίδιο έργο για επιπλέον χίλια διακόσια εξήντα έτη. Ο παπισμός είχε καταπατήσει την Ιερουσαλήμ επί χίλια διακόσια εξήντα έτη, σύμφωνα με τον Λουκά και τον Ιωάννη, έως ότου ο παπισμός έλαβε τη θανατηφόρο πληγή του το 1798. Αφαιρώντας χίλια διακόσια εξήντα έτη από το 1798, προκύπτει το 538. Αφαιρώντας χίλια διακόσια εξήντα έτη από το 538, προκύπτει το 723 π.Χ., όταν η Ασσυρία, ο κυριολεκτικός βασιλεύς του βορρά εκείνον τον καιρό, οδήγησε το βόρειο βασίλειο του Ισραήλ σε αιχμαλωσία.

Ο Ιωάννης αναφέρεται μόνον στα χίλια διακόσια εξήντα έτη κατά τα οποία ο παπισμός καταπάτησε το αγιαστήριο και το στράτευμα· ο δε Λουκάς αναφέρεται και στις δύο περιόδους των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών κατά τις οποίες ο παγανισμός και ο παπισμός καταπάτησαν την Ιερουσαλήμ, διότι δηλώνει «έως οὗ πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν». Ο Λουκάς προσδιορίζει την καταπάτηση της Ιερουσαλήμ ως κάτι περισσότερο από έναν μόνον «καιρό», διότι την ονομάζει εκπλήρωση των «καιρών» των εθνών.

Βεβαίως, το 1856 ο Μιλλεριτικός Αντβεντισμός έγινε Λαοδικειακός, και επτά έτη αργότερα απέρριψαν την αλήθεια των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι· επομένως, είναι αδύνατον για τον Αντβεντισμό να διακρίνει αυτά τα απλά βιβλικά γεγονότα. Το γεγονός που επισημαίνω είναι ότι η κεκρυμμένη ιστορία των επτά βροντών, η οποία προσδιορίζει τρία ορόσημα, και μία χρονική περίοδο μεταξύ του πρώτου και του δεύτερου οροσήμου, και έπειτα μία δεύτερη χρονική περίοδο μεταξύ του δεύτερου και του τρίτου οροσήμου, αναπαρίσταται εντός της προφητικής γραμμής του πλαστού βασιλέως του βορρά.

Η γραμμή εκείνη ήρchiσε τὸ 723 π.Χ., ὅταν τὸ βόρειο βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ ὁδηγήθηκε εἰς αἰχμαλωσία ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, ἑνὸς κυριολεκτικοῦ βασιλέως τοῦ βορρᾶ. Ἐπειτα, τὸ 538, ἐνδυναμώθηκε ὁ πνευματικὸς βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ, καὶ τότε κατεπάτησε τὴν πνευματικὴν Ἱερουσαλήμ ἐπὶ ἄλλα χίλια διακόσια ἐξήκοντα ἔτη, ἕως ὅτου ἔλαβε θανατηφόρον τραῦμα τὸ 1798. Ἀπὸ τὸ 723 π.Χ. ἕως τὸ 538, αἱ δυνάμεις ποὺ ἐκρατοῦσαν τὸν Ἰσραὴλ ὑποτεταγμένον ἦσαν πάντοτε εἰδωλολατρικαὶ δυνάμεις.

Η γραμμή του Χριστού προσδιορίζει το χρίσμα του αληθινού βασιλέως του βορρά κατά το βάπτισμά Του, στο έτος 27, και χίλιες διακόσιες εξήντα προφητικές ημέρες αργότερα, σταυρώθηκε. Οι μαθητές Του τότε ενεδυναμώθηκαν να παρουσιάσουν το μήνυμα του αληθινού βασιλέως του βορρά, έως τον λιθοβολισμό του Στεφάνου, στο έτος 34. Η μόνη φορά κατά την οποία ο Χριστός δεν περπάτησε σε ολόκληρες τις χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες της διακονίας Του, ήταν όταν εισήλθε στην Ιερουσαλήμ επί πώλου, κατά τη θριαμβευτική είσοδο. Επομένως καταπάτησε την Ιερουσαλήμ επί χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες, όπως έπραξαν και οι μαθητές Του μετά τον σταυρό. Αμφότερες οι γραμμές, του παραποιημένου βασιλέως του βορρά και του Χριστού, του αληθινού βασιλέως του βορρά, καταπάτησαν την Ιερουσαλήμ και το στράτευμα επί χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες.

Ο παγανισμός ήταν ένα πλαστό αντίγραφο του συστήματος λατρείας της επίγειας υπηρεσίας του αγιαστηρίου των κατά γράμμα Ιουδαίων, και ο παπισμός είναι ένα πλαστό αντίγραφο της ουράνιας υπηρεσίας του αγιαστηρίου των πνευματικών Ιουδαίων. Τα χίλια διακόσια εξήντα έτη του παγανισμού ήσαν παράλληλα προς τις χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες του Χριστού, και τα χίλια διακόσια εξήντα έτη του παπισμού ήσαν παράλληλα προς τις χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες των μαθητών.

Καθεμία από τις δύο γραμμές περιέχει την ίδια προφητική δομή της κεκρυμμένης ιστορίας των επτά βροντών, η οποία άρχισε να αποσφραγίζεται δημοσίως τον Ιούλιο του 2023. Η αποσφράγιση επιτεύχθηκε εν μέρει μέσω της αναγνώρισης της πρώτης απογοητεύσεως του Μιλλεριτικού κινήματος. Η πρώτη τους απογοήτευση εισήγαγε μια χρονική περίοδο, η οποία ονομάζεται «χρόνος αναμονής» στην παραβολή των δέκα παρθένων. Ο «χρόνος αναμονής» έληξε στη συνάθροιση σκηρών του Exeter, New Hampshire, όταν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου είχε πλήρως εδραιωθεί. Η συνάθροιση σκηρών του Exeter έγινε το δεύτερο waymark, το οποίο κατόπιν εισήγαγε μια χρονική περίοδο κατά την οποία το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου διακηρυσσόταν, έως ότου έφθασε το τρίτο waymark της κρίσεως και η τελευταία απογοήτευση.

Τα τρία ορόσημα ήταν η πρώτη απογοήτευση, το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής και η τελευταία απογοήτευση. Αυτά τα τρία ορόσημα ευθυγραμμίζονται με την εβραϊκή λέξη «αλήθεια», η οποία αντιπροσωπεύει το πρώτο, το δέκατο τρίτο και το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου. Το πρώτο και το τελευταίο, αμφότερα όντα απογοητεύσεις, αντιπροσωπεύουν την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα.

Δεν υπάρχει άμεση αναπαράσταση των χιλίων διακοσίων εξήντα ημερών στην ιστορία των Μιλλεριτών, εντούτοις η ιστορία των Μιλλεριτών είναι η ιστορία της πρώτης κινήσεως και, συνεπώς, προτυπώνει την τελευταία κίνηση. Η ιστορία της πρώτης απογοητεύσεως στην τελευταία κίνηση άρχισε στις 18 Ιουλίου 2020 και απεικονίζεται στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως. Στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, οι δύο μάρτυρες θανατώνονται, σηματοδοτώντας την πρώτη απογοήτευση στην τελευταία κίνηση, η οποία είχε προτυπωθεί από την πρώτη κίνηση.

Στην Αποκάλυψη ένδεκα, η απογοήτευση εισήγαγε μια περίοδο χιλίων διακοσίων εξήντα ημερών, κατά την οποία τα νεκρά σώματά τους ήσαν στην πλατεία, σηματοδοτώντας έτσι τον καιρό της καθυστέρησης της παραβολής. Κατά την ανάστασή τους, υψώνονται ως σημείο την ίδια ώρα με

την κρίση του νόμου της Κυριακής. Η ιστορία των δύο μαρτύρων περιλαμβάνει μια συμβολική περίοδο χιλίων διακοσίων εξήντα ημερών.

Οι λεπτομέρειες της κίνησης του τρίτου αγγέλου μέσα στην κεκρυμμένη ιστορία των επτά βροντών παρέχουν πολύ μεγαλύτερη εξειδίκευση από ό,τι οι άλλες παράλληλες γραμμές· όμως η γραμμή του τρίτου αγγέλου, η γραμμή του αληθινού βασιλέως του βορρά και η γραμμή του παραπονημένου βασιλέως του βορρά, όλες κατέχουν τα ίδια προφητικά χαρακτηριστικά: ένα σημείο αρχής, ακολουθούμενο από μια χρονική περίοδο που εκτείνεται έως ένα μέσο σημείο, η οποία ακολουθείται από μια χρονική περίοδο που εκτείνεται έως την κρίση στο τελικό σημείο.

Οι χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες αποτελούν πρωταρχικό στοιχείο της κεκρυμμένης ιστορίας των επτά βροντών. Οι χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες συμβολίζονται ως «έρημος» στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο δώδεκα.

Και ἡ γυνὴ ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει τόπον ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ τρέφωσιν αὐτὴν ἐκεῖ χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα ἡμέρας. Αποκάλυψις 12:6.

Η εκκλησία κατέφυγε στην έρημο για να διαφύγει την καταπάτηση της παπικής εξουσίας επί χίλια διακόσια εξήντα έτη. Το εδάφιο δεκατέσσερα παρέχει μία ακόμη μαρτυρία.

Και στη γυναίκα δόθηκαν οι δύο πτέρυγες του μεγάλου αετού, για να πετάξει στην έρημο, στον τόπο της, όπου τρέφεται για έναν καιρό, και καιρούς, και μισόν καιρό, μακριά από το πρόσωπο του όφεως. Αποκάλυψη 12:14.

Η εκκλησία έφυγε από τον διωγμό του δράκοντος και του παπισμού για χίλια διακόσια εξήντα έτη, και επομένως η «έρημος» είναι σύμβολο των χιλίων διακοσίων εξήντα ημερών. Ο αριθμός αυτός εμφανίζεται ευθέως επτά φορές στα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκαλύψεως, αλλά παριστάνεται και με αρκετούς άλλους τρόπους στις Γραφές. Σε κάθε περίπτωση, αντιπροσωπεύει τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι.

Είτε επρόκειτο για την ειδωλολατρία που καταπατούσε το αγιαστήριο και το στράτευμα από το 723 π.Χ. έως το έτος 538, είτε για τον παπισμό που καταπατούσε την πνευματική Ιερουσαλήμ και τους εκεί λατρευτές, αυτό αποτελούσε απεικόνιση της διασποράς του λαού του Θεού, η οποία επήλθε επειδή ο λαός του Θεού παρέβη τη διαθήκη των «σαββάτων της γης», όπως αυτή παρουσιάζεται στα κεφάλαια είκοσι πέντε και είκοσι έξι του Λευιτικού. Στο κεφάλαιο είκοσι έξι ονομάζεται η έριδα της διαθήκης του Θεού.

Και θέλω φέρει εφ' υμάς ρομφαίαν, ἥτις θέλει εκδικήσῃ τὴν παραβίαν τῆς διαθήκης μου· και ὅταν συναχθῆτε ἐντὸς τῶν πόλεων σας, θέλω αποστείλει μεταξύ σας θανατικόν· και θέλετε παραδοθῆ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ. Λευιτικόν 26:25.

Η ανταρσία κατά της διαθήκης του Θεού επέφερε επάνω στον λαό του Θεού τη δουλεία και τη διασπορά, η οποία παριστάνεται ως η «φιλονικία της διαθήκης μου». Χωρίς κατανόηση της τιμωρίας, την οποία ο Δανιήλ αποκαλεί «κατάρρα» και «όρκο» του Μωυσή, και η οποία επίσης αποκαλείται «φιλονικία της διαθήκης μου», ο άνθρωπος τυφλώνεται ώστε να μη διακρίνει το βαθύτερο νόημα του έργου του Χριστού, όπως αυτό παριστάνεται στο ένατο κεφάλαιο του

Δανιήλ. Μια σταθερή αξιολόγηση του λαού του Θεού, ο οποίος βρίσκεται σε Λαοδικειακή τύφλωση, στα συγγράμματα της Έλλεν Γουάιτ, είναι ότι δεν μπορεί να «συλλογίζεται από την αιτία στο αποτέλεσμα». Μπορεί να ομολογήσει ότι κατανοεί τα χίλια διακόσια εξήντα έτη του Σκοτεινού Μεσαίωνα, αλλά αν δεν γνωρίζετε την «αιτία» εκείνης της καταπατήσεως, είστε τυφλοί.

Και θέλει στερεώσει την διαθήκην μετὰ πολλῶν διὰ μίαν ἑβδομάδα· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἑβδομάδος θέλει παύσει τὴν θυσίαν καὶ τὴν προσφορὰν, καὶ ἐπὶ τὸ πτερύγιον τῶν βδελυγμάτων θέλει ἐπέλθει ἐρήμωσις, ἕως τῆς συντελείας, καὶ τὸ ἀποφασισμένον θέλει ἔκχυθῃ ἐπὶ τὸν ἐρημωθέντα. Δανιήλ 9:27.

Η επιβεβαίωση της διαθήκης εκ μέρους του Χριστού συνδέεται άμεσα με τη «φιλονεικία της διαθήκης Αυτού». Η διάρκεια της «κατάρως» ήταν δύο χιλιάδες πεντακόσια εικοσι έτη, και η διάρκεια κατά την οποία ο Χριστός επιβεβαίωσε αυτήν ακριβώς την ίδια διαθήκη ήταν δύο χιλιάδες πεντακόσιες εικοσι ημέρες. Σε συμφωνία με την εβραϊκή λέξη «αλήθεια», η οποία παρέχει τη δομή της κεκρυμμένης ιστορίας των επτά βροντών, η προφητική εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επρόκειτο να επιβεβαιώσει τη διαθήκη Του διέθετε τρία ορόσημα, τα οποία παριστάνονται από το πρώτο, το δέκατο τρίτο και το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου.

Το πρώτο ορόσημο της εβδομάδας ήταν το βάπτισμά Του, το δεύτερο ορόσημο ήταν ο σταυρός και το τελευταίο ήταν ο θάνατος του Στεφάνου. Το να αρνείται κανείς να δει τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού εικοσι έξι, όπως οι ουράνιοι άγγελοι οδήγησαν τον Γουίλλιαμ Μίλλερ να δει τους «επτά καιρούς», καταργεί τη δυνατότητα να διακρίνει πλήρως αυτήν ακριβώς την προφητεία όπου ο Χριστός έχυσε το αίμα Του και επικύρωσε αυτήν ακριβώς τη διαθήκη την οποία ο κυριολεκτικός αρχαίος λαός Του είχε απορρίψει. Καθένας που τελικώς σώζεται θα έχει μόνον μια μερική και ατελή κατανόηση της «αλήθειας». Αλλά κανείς δεν σώζεται όταν εκ προθέσεως αρνείται να δει την «αλήθεια». Υπάρχει μόνον μία οδός προς τον Πατέρα, και αυτή είναι μέσω του Ιησού, και ο Ιησούς είναι η «αλήθεια».

Αυτή είναι μια πολύτιμη κατανόηση προς περισυλλογήν, διότι αναφέρεται στη διαθήκη του Λευιτικού εικοσι πέντε και εικοσι έξι. Η «κατάρω» των «επτά καιρών» επήλθε επί του αρχαίου κυριολεκτικού Ισραήλ εξαιτίας της απροθυμίας τους να εφαρμόσουν τις κατευθυντήριες οδηγίες περί τού να αφήνουν τη γη να αναπαύεται και να εκπληρώνουν τις οδηγίες του Ιωβηλαίου. Ήταν αμαρτία παραλείψεως. Η κατάρω επήλθε επ' αυτούς επειδή παρέλειψαν ένα έργο το οποίο είχαν εντολή να πράξουν, μάλλον παρά επειδή είχαν ευθέως παραβεί κάποια εντολή, όπως το «ου φονεύσεις» ή το «ου κλέψεις». Απλώς αγνόησαν τις οδηγίες που συνδέονταν με το να αφήνουν τη γη να αναπαύεται. Οι Αντβεντιστές που απλώς δεν αποδέχονται τους «επτά καιρούς» (τους οποίους οι άγγελοι οδήγησαν τον William Miller να ανακαλύψει), επειδή, για οποιονδήποτε λόγο μη ηγιασμένο, απλώς ποτέ δεν έλαβαν τον χρόνο να ερευνήσουν αληθινά την αλήθεια, διαπράττουν τον ίδιο τύπο επαναστάσεως διά παραλείψεως, παραμερίζοντας τις ίδιες ακριβώς πληροφορίες της διαθήκης που παρέβλεψε το αρχαίο κυριολεκτικό Ισραήλ. Η αρχή απεικονίζει το τέλος.

Οι χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες στο δωδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, οι οποίες προσδιορίζονται ως «έρημος», αποτελούν σύμβολο των «επτά καιρών». Τόσο οι χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες της διακονίας του Χριστού, όσο και οι χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες της διακονίας των μαθητών, αντιπροσωπεύουν ολόκληρη την εβδομάδα κατά την οποία η διαθήκη επικυρωνόταν. Τόσο τα χίλια διακόσια εξήντα έτη κατά τα οποία ο παγανισμός καταπατούσε τον λαό του Θεού, όσο και τα χίλια διακόσια εξήντα έτη κατά τα οποία ο παπισμός καταπατούσε τον λαό του Θεού, αντιπροσωπεύουν ολόκληρους τους «επτά καιρούς» της κατάρας του Μωυσέως.

Στην Αποκάλυψη ένδεκα, ύστερα από χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες, τα νεκρά οστά επαναφέρονται στη ζωή, ώστε να εισέλθουν σε διαθήκη ως οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Αλλά, για να πραγματώσουν αυτή τη διαθηκική σχέση, απαιτείται να εκπληρώσουν τους όρους της διαθήκης, ακριβώς όπως έκανε ο Δανιήλ στο ένατο κεφάλαιο. Οι όροι της διαθήκης των «επτά καιρών» περιέχουν συγκεκριμένες οδηγίες για όσους βρίσκονται στη χώρα του εχθρού. Όταν εκείνοι που αφυπνίζονται στην πραγματικότητα ότι έχουν διασκορπιστεί επιθυμήσουν να επιστρέψουν προς τον Κύριο, το Λευιτικό είκοσι έξι παρέχει οδηγίες για τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να επιστρέψουν.

Και όσοι από εσάς απομείνουν, θα μαραζώνουν εξαιτίας της ανομίας τους στις χώρες των εχθρών σας· και επίσης εξαιτίας των ανομιών των πατέρων τους θα μαραζώνουν μαζί με αυτούς. Εάν ομολογήσουν την ανομία τους και την ανομία των πατέρων τους, με την παράβασή τους με την οποία παρέβησαν εναντίον μου, και ότι ακόμη και περιεπάτησαν εναντίον μου· και ότι και εγώ περιεπάτησα εναντίον τους και τους έφερα στη γη των εχθρών τους· εάν τότε τα απερίτμητα στην καρδιά τους ταπεινωθούν, και τότε δεχθούν την τιμωρία της ανομίας τους· τότε θα ενθυμηθώ τη διαθήκη μου με τον Ιακώβ, και επίσης τη διαθήκη μου με τον Ισαάκ, και επίσης τη διαθήκη μου με τον Αβραάμ θα ενθυμηθώ· και θα ενθυμηθώ τη γη. Λευιτικόν 26:39–42.

Η έκφραση «να αποσυντίθεσθε» στις Γραφές σημαίνει να διαλύεσθε, να διαφθείρεσθε και να κατατρώγεσθε έως εξαφανίσεως. Το να αποσυντίθεται κανείς σημαίνει να εκπίπτει σε νεκρά, ξηρά οστά. Και η διατύπωση προσδιορίζει τον θάνατο, διότι παριστά εκείνους που αφυπνίζονται στην κατάσταση τους ως ευρισκομένους «έν τῇ γῆ τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν».

Ο έσχατος εχθρός που θα καταργηθεί είναι ο θάνατος. Α΄ Κορινθίους 15:26.

Στις 18 Ιουλίου 2020 έλαβε χώρα η πρώτη απογοήτευση στο κίνημα του τρίτου αγγέλου. Αυτή έχει προτυπωθεί από όλες τις άλλες πρώτες απογοητεύσεις στις ιερές προφητικές γραμμές μεταρρύθμισης. Το τριακοστό έβδομο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ προσδιορίζει τον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες ως διαλυμένο, διεφθαρμένο και ολοκληρωτικά αφανισμένο, έως ότου δεν ήταν παρά μια κοιλάδα από νεκρά, ξηρά οστά. Βρίσκονται στη γη του εχθρού, η οποία είναι η γη του θανάτου. Στην Αποκάλυψη ένδεκα, οι δύο μάρτυρες θανατώθηκαν και αφέθηκαν στον δρόμο. Όλοι οι προφήτες συμφωνούν μεταξύ τους. Ο Μωυσής, επομένως, απευθύνεται σε εκείνους που είναι νεκροί στον δρόμο που διατρέχει την κοιλάδα του Ιεζεκιήλ. Στην απογοητευμένη τους κατάσταση, τους δίδεται διδασκαλία μέσω του Ιερεμία.

Διὰ τοῦτο οὕτως λέγει ὁ Κύριος· Ἐὰν ἐπιστρέψῃς, τότε θέλω σε ἀποκαταστήσει, καὶ θέλεις σταθῆ ἐνώπιόν μου· καὶ ἐὰν ἐξαγάγῃς τὸ τίμιον ἀπὸ τοῦ ἀχρείου, θέλεις εἶσθαι ὡς τὸ στόμα μου· αὐτοὶ θέλουσιν ἐπιστρέψει πρὸς σέ, σὺ δὲ μὴ ἐπιστρέψῃς πρὸς αὐτούς. Ἰερεμίας 15:19.

Ο Ἰερεμίας πληροφορεῖται ὅτι, ἐὰν ἐπιθυμῆ νὰ μιλήσει ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ ἐπιστρέψει, καὶ πράττοντας τούτο πρέπει νὰ διαχωρίσει τὸ πολῦτιμο ἀπὸ τὸ εὐτελές. Τὸ συμφραζόμενον τοῦ χωρίου προσδιορίζει ὅτι τὸ εὐτελές εἶναι ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει νὰ ἐπιστρέψει. Ὅταν στὸ χωρίο παρουσιάζεται νὰ βρίσκεται στὴν κατάστασιν τῆς ἀπογοητεύσεώς του, δηλώνει ὅτι ἦταν μόνος.

Δεν ἐκάθισα ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ἐμπαικτῶν, οὐδὲ ἠυφράνθην· ἐκάθισα μόνος ἐξαιτίας τῆς χειρὸς σου· διότι με ἐπέλησας ἀγανακτήσεως. Ἰερεμίας 15:17.

Ο Ἰερεμίας δὲν ἐκάθητο στὴν «συνάθροιση τῶν ἐμπαικτῶν», διότι ἐκάθητο μόνος. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψει πρὸς τοὺς ἀχρείους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἡ συνάθροιση τῶν ἐμπαικτῶν. Τὸ 1863, ὁ Ἀντβεντισμὸς ἀρχισε τὴν ἐπιστροφή του πρὸς τὴν «συνάθροιση τῶν ἐμπαικτῶν», ὅταν ἐπέστρεψε στὴ βιβλικὴ μεθοδολογία τῶν θυγατέρων τῆς Βαβυλώνας, προκειμένου νὰ ἀπορρίψει τὰ «ἐπτὰ καιροῦς» τοῦ Μωυσέως. Ο Ἰερεμίας, ὁμῶς, ομιλεῖ ἐιδικότερα γιὰ τὶς ἐσχάτες ἡμέρες, παρὰ γιὰ τὴν ἱστορία τῶν Μιλλεριτῶν. Ὅταν ἐκεῖνοι πού βρίσκονται στὴν κοιλάδα τῶν ξηρῶν οστῶν ἀφυπνισθοῦν στὸ γεγονός ὅτι βρίσκονται στὴ γῆ τῶν ἐχθρῶν, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐπιστρέψουν πρὸς ἐκείνους πού ἐχάρησαν γιὰ τὸν θάνατό τους στὴν πλατεία. Ἐκείνη ἡ ομάδα μπορεῖ νὰ ἐπιστρέψει πρὸς τὸν Ἰερεμία, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν δύναται νὰ ἐπιστρέψει πρὸς αὐτούς.

Ἀλλ' ἐὰν πρόκειται νὰ ἐπιστρέψουν, οφείλουν ἐπίσης νὰ ἐκπληρώσουν τὶς ὁδηγίες πού δόθηκαν ἀπὸ τὸν Μωυσή καὶ οἱ ὁποῖες συνδέονται ἀμεσα με τὶς «ἐπτὰ φορές». Ἐκεῖνοι πού εἶναι νεκροὶ στὴν οδὸ στὴν Ἀποκάλυψιν ἑνδεκά εἶναι νεκροὶ ἐπὶ τρεισήμισι ἡμέρες, πράγμα πού προφητικῶς εἶναι ἡ «ἐρημος».

Γι' αὐτὸ ἡ ἀρχικὴ ἀφύπνιση τῶν νεκρῶν ἐπιτελεῖται μέσω ἐνός μηνύματος πού κάνει τὰ οστά νὰ συναρμολογηθοῦν μεταξύ τους, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἀκόμη ζωὴ. Χρειάζεται τὸ μήνυμα τῶν τεσσάρων ἀνέμων, τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ μήνυμα τῆς σφράγισης, γιὰ νὰ τοὺς μεταβάλλει σὲ ἰσχυρὸ στράτευμα. Τὸ πρῶτο μήνυμα πού τοὺς συνάγει προέρχεται ἀπὸ μία «φωνή».

Παρηγορεῖτε, παρηγορεῖτε τὸν λαόν μου, λέγει ὁ Θεός σας. Λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ βοήσατε πρὸς αὐτήν, ὅτι ἐπληρώθη ἡ στρατεία αὐτῆς, ὅτι ἀφέθη ἡ ἀνομία αὐτῆς· διότι ἔλαβεν ἐκ χειρὸς Κυρίου διπλᾶ διὰ πάσας τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς. Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε ἐν τῇ ἐρήμῳ τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Πᾶσα φάραγξ θέλει ὑψωθῆ, καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸν θέλει ταπεινωθῆ· καὶ τὰ σκολιὰ θέλουσι γίνῃ εὐθέα, καὶ οἱ τραχεῖς τόποι πεδιάδες. Ἡσαΐας 40:1–4.

Ἡ φωνὴ προέρχεται ἐκ τῆς ἐρήμου, ἣτις εἶναι σύμβολον τῆς διασπορᾶς τῶν «ἐπτὰ καιρῶν». Αὕτη ἡ φωνὴ εἶναι ἐν τῇ ἐρήμῳ, διότι καὶ ὁ Ἰεζεκιὴλ μετεφέρθη εἰς τὴν κοιλάδα τῶν νεκρῶν ὀστέων. Ἐμαρτύρει ἐκ τῆς αὐτῆς τῆς κοιλάδος, οὐχὶ ἀπὸ μακρόθεν.

Ἡ χεὶρ τοῦ Κυρίου ἦτο ἐπ' ἐμέ, καὶ με ἐξήγαγε διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Κυρίου, καὶ με ἔθεσε ἐν μέσῳ τῆς κοιλάδος, ἣτις ἦτο πλήρης ὀστέων. Ἰεζεκιὴλ 37:1.

Η κοιλάδα είναι η έρημος των τρεισήμισι ημερών. Η υπόσχεση της φωνής είναι ότι η ανομία της Ιερουσαλήμ συγχωρήθηκε και ότι ο πόλεμός της τελείωσε. Η υπόσχεση αυτή παριστάνει τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία επιτελείται στις έσχατες ημέρες. Αλλά η συγχώρηση της ανομίας της συνδέεται με το ότι έλαβε «διπλά» για όλες τις αμαρτίες της. Η θεραπεία που προσφέρεται από τον Μωυσή απαιτεί ομολογία όχι μόνο των δικών τους ανομιών, αλλά και των ανομιών των πατέρων τους. Εάν εκπληρώσουν εκείνη την εντολή, η ανομία τους θα συγχωρηθεί.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις αλήθειες στο επόμενο άρθρο.

Ναι, πᾶς ὁ Ἰσραὴλ παρέβη τὸν νόμον σου, ἀποστρεφόμενος, ὥστε νὰ μὴν ὑπακούῃ στὴ φωνὴ σου· διὰ τοῦτο ἡ κατάρα ἐξεχύθη ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ὁ ὄρκος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ Μωυσέως, τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ἡμαρτήσαμεν εἰς αὐτόν. Καὶ ἐβεβαίωσεν τοὺς λόγους αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ἐλάλησε κατὰ ἡμῶν, καὶ κατὰ τῶν κριτῶν ἡμῶν οἵτινες μᾶς ἔκριναν, ἐπάγων ἐφ' ἡμᾶς μέγα κακόν· διότι ὑπὸ ὅλον τὸν οὐρανὸν δὲν ἔγινεν καθὼς ἔγινεν ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλήμ. Καθὼς εἶναι γεγραμμένον ἐν τῷ νόμῳ Μωυσέως, πᾶν τοῦτο τὸ κακὸν ἦλθεν ἐφ' ἡμᾶς· ὅμως δὲν ἐδεήθημεν ἐνώπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν ἀπὸ τὰς ἀνομίας ἡμῶν καὶ νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἀλήθειάν σου. Δανιήλ 9:11–13.